

KIS LAP

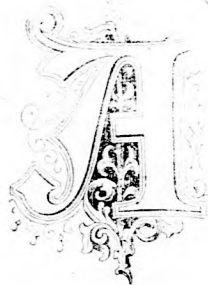
NAGYAPÓ KEDVENCZE (Lásd a 395. l.)

25. sz. — 1872/73.

IV. kötet.

CZIRMOS CZICZA NAPLÓJÁBÓL.

(Folytatása.)

AZONIG mondta el üzenetét a kertész, Szultán megpillantott engem és dühösen ugatni kezdett, a mivel azt akarta mondani: „Ni-ni! Hiszen itt van a gonosz czicza, minden bajnak okozója! Nem fult a vízbe! nem fult a vízbe!” Hanem persze nem értették s a kertész oldalba ütötte, hogy hallgasson már. Szultán azonban az egész idő alatt nem tudott nyugodni s mindenkép reám akarta fordítani a kertész figyelmét. De a kertész nem figyelt reá s végre el is ment s még az utczáról is hallottam Szultán hangját, amint ugatta: „Az a gonosz macska él! A madárgyilkos, gyürütolvaj nem fult a vízbe! Ejnye, ejnye!”

Miután elmentek, Mari a székre dőlt és sokáig sirdogált. Végre fölbontotta a levelet s ebből egy vékony tarka papirdarab esett ki.

„Nézd csak, Mari!” szólt az öreg asszony, ki fölvette a papirost, „ez egy tizforintos bankó! Olvasd csak, mi van a levélben.”

Mari letörölte könyeit s olvasta a levelet, melyben Halmi ur azt írta, hogy nagyon sajnálja, hogy Marit a gyürü miatt gyanuba vette; a gyürü megkerült s most megtudták, hogy Mari nem bűnös. Némi vigasztalásul és hogy addig is, míg új szolgálatba

lép, szükségét ne szenvedjen, küld tiz forintot.

„Ez jó lesz kedves anyámnak téli kendőre, legalább nem fog fagyoskodni,” szólt Mari.

„De még jobb az, hogy becsületed ismét tisztán áll és most megint mehetsz tisztességes helyre szolgálni,” felelé anyja.

„Oh! de nem megyek ám! Elhátároztam, hogy itthon maradok édes anyám mellett, együtt dolgozunk s meglássá, milyen boldogok leszünk hármacskán, mi ketten és a kis czicza!”

Hanem persze ő ezt nem értette s azt hitte, hogy én csak közönséges maeskamódra dörmögök.

Ezzel ölébe vett és megsimogatott, én pedig nyájasan dorombolva azt mondtam: „Kedves Mari! Nagyon sajnálom, hogy oly bajt okoztam neked, de meglásd, jövőre nem leszek olyan gonosz czicza.”

III. Mit talált a czicza az óeska harisnyában.

Azt mondtam minap, hogy nem leszek többé olyan gonosz czicza s azt hiszem, meg is tartottam szavamat. De hiszen Mari mellett kénytelen is mindenki megjavulni, oly jó, oly szives és nyájas leány ő mindenki irányában.

Midőn a tél beköszöntött, kezdem észrevenni, hogy az eledel házunkban mindinkább szűkebb adagokban járja. Gyakran történt, hogy mikor Mari és anyja ebédhez ültek, nem volt egyéb az asztalon kenyérnél és kis sajtnál vagy turónál. Mari aztán azt mondta,

hogy nincs étvágya, elrontotta a gyomrát, csak egye meg anyja az ő részét is. Alig evett egy darabka kenyeret s rögtön ismét munkához fogott, varrt, mosott késő estig; rólam azonban soha sem felejtkezett meg s mindennap megkaptam tejeeskémet. Lassanként azonban tej is csak szűken volt s végre egyáltalában nem is láttam tejet a háznál.

„Szegény czicza!“ szólt egy reggel hozzám. „Már neked sem adhatok tejeeskét! Bizony talán jobb is volt volna, ha engedtelek volna a vízbe fulni.“ De én megcsókolgattam kezét s nyájasan doromboltam, azt akarván ezzel mondani, hogy én őt jobban kedvelem a tejeeskénél s hogy nagyon szeretem, hogy nem engedett a vízbe fulnom. Hanem azt meg kell vallanom, hogy bizony nagyon éhes voltam s gyakran eszembe jutottak a régi szép napok, mikor Irma kisasszony még csirkehussal tartott jól. Erre most persze hiába gondoltam, a visszaemlékezés nem csillapította le étvágyamat s ezért körülnézegettem minden zugban és sarokban, nem talállok-e valahol egerkét. Csakhogy az egérfogás mesterségét soha sem értettem jól, mert mikor még jó dolgom volt, nem jutott eszembe, hogy tulajdonképen egeret fogni az én kötelességem és mesterségem. Akkor analmasnak találtam; most már szerettem volna egeret fogni, de nem volt, s úgy vettem észre, hogy az egerek sem igen tartózkodnak ott, hol nincs mit enni.

Csikorgó hideg volt, fagyott és havazott e napon, kályhánkban pedig csak igen kevés tűz égett; az öreg asszony kendőkbe takargatva betegen ült a kályha mellett s folyton jajgatott és panaszkodott.

„Nagyon rossz vagyok,“ szólt délután. „Fejem fáj s lázam van, minden tagom reszket a hidegtől.“

„Majd szerzek én kis meleg tejet,“ szólt Mari. „Van még egy selyem kendőm, melyet tavaly karácsonykor kaptam ajándékul, még egészen új; eladom, talán kapok érte annyit, hogy egy kis vacsorára valót vehessek.“

„Ah, mi az, egy vacsorára való, mikor a jövő héten adósságunkat kellene kifizetni s nincs pénzünk; elveszik ezt a kis házunkat is és akkor földönfutó koldusok leszünk.“

Mari könyezve ment ki s a mint az ajtót nyitotta, én is kiosontam, hogy az utcán keressek valami enni-valót. Alig néztem kissé körül, midőn elémbe toppan a vén Szultán s mérgesen rám mordul:

„Még is élsz, te gonosz czicza! Vízbe kellett volna fojtani téged, igen, a vízbe!“

„Bizony nem sokat nyertem veled, hogy megmentettek,“ feleltem szelíden. „Nem fultam vízbe, de éhen fognok halni s neked ez talán épen oly örömedre lesz.“

„Hazudsz, hazudsz! Mari sokkal jobb leány, hogysen éhen halnod engedne.“

„Az igaz, csakhogy szegény Mari maga is éhez s láthatod, milyen

sovány és vézna lettem. Milyen kövér, gömbölyű voltam hajdan!”

„Hm! Az igaz, hogy a guta nem igen fog megütni a kövérség miatt,“

szólt a goromba Szultán s ezzel távozott.

Nemsokára visszatért Mari, de nem hozott sem pénzt sem tejet

gy keny
n, épen
„Bizon
nom a
ny estéj
akon, m

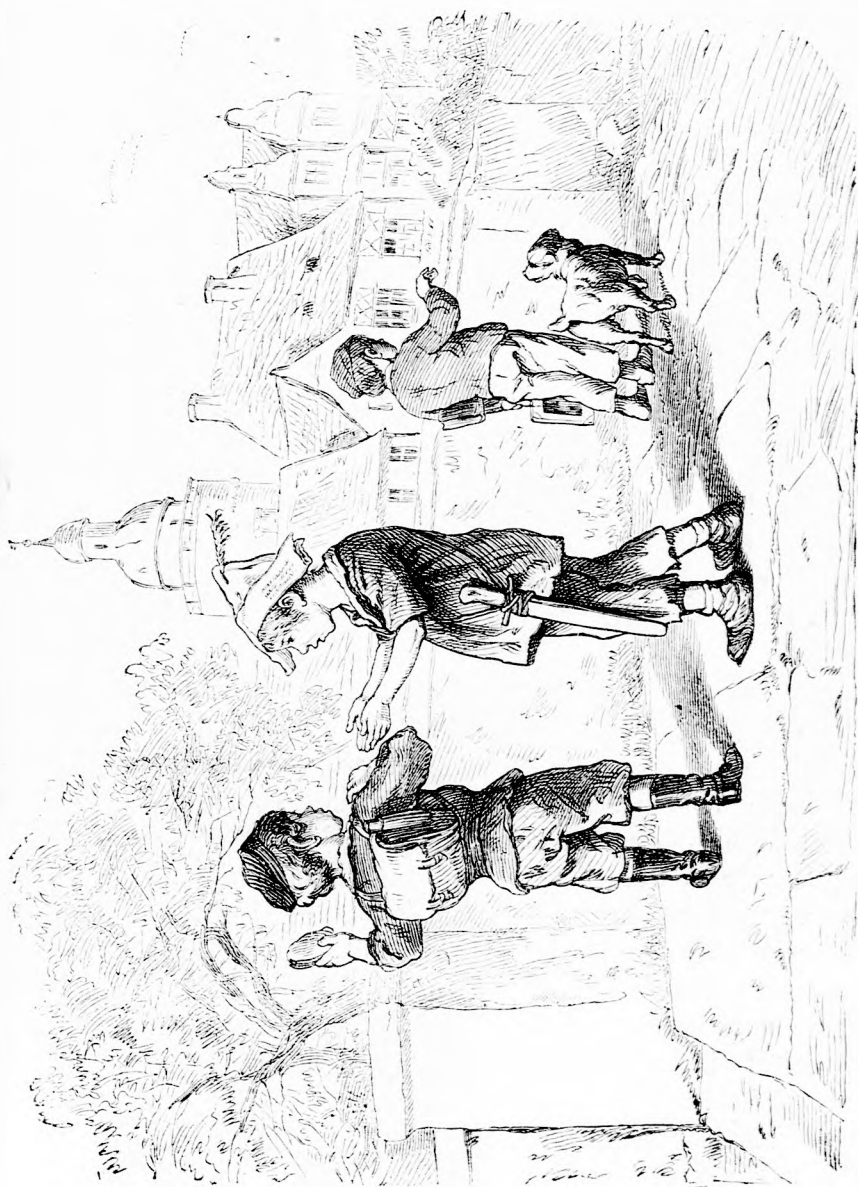

A KELETBŐL. (L. a 394. lapou.)

... s ezzel tá-
gy kenyeret. Midőn a szobába lép-
m, épen ezt mondta:
„Bizony szinte rosszul esett ott
nom a boltok előtt . . . ma kará-
ny estéje van, sok nép jár az ut-
akon, minden bolt tele s mindenki

„boldog ünnepet“ kíván egymásnak.
Ah! Vannak, a kik boldogan töltik . . .
én csak azt kívánám, hogy édes
jó anyám ne éhezzen! Ah, de mit
tegyek!”

Az öreg asszony nagyon rosszul

A Kis Útonálló. (Lásd a 398. l.)

volt, föl sem tudott állni, nem is beszélt s csak nehezen lélekezett, épen mint a vén Szultán, mikor gyorsan futott. Szegény Mari nagyon meg volt zavarodva, könyezett s igyekezett kis tüzet rakni a takaréktűzhelyen. Aztán nagy fazékkal kiment vizért s mivel mindkét kezében volt valami, az ajtót nyitva kellett hagynia; mielőtt még visszajött volna, egyszerre morgást hallottam s ki lépett be? hát Szultán, nagy darab hust tartva fogai közt, melyet az utána belépett Marinak lábai elé tett, mialatt csöndesen vinyogott és ugatott, amit persze Mari meg nem értett, pedig Szultán azt mondta:

„Neked hoztam, neked hoztam, Mari! Vedd el, egyétek meg, a mézszárosnál kaptam karácsonyi ajándékul! Egyétek meg! Egyétek meg!“

Meg kell említenem, hogy Szultán naponként egy adag hust kapott a mézszárosnál, miért gazdája, Halmi ur aztán pénzt adott a mézszárosnak; Szultán pedig rá volt szoktatva, hogy maga vitte el ebédjét. E napon, mint karácsony előnapján, a mézszáros különösen szép darab hust adott neki s azt Szultán hozzánk hozta. Képzeltetni, mennyire meg volt Mari lepve, mikor Szultán a szép darab hust előtte letette.

„Hát ez mi, Szultán?“ szólta Mari, ki persze nem értette az öreg eb szavait. Miért hoztad ezt ide? Talán loptad valahol?“

Szultán megint morgott és ugatott, amivel azt akarta mondani:

„Nem! nem loptam! ez az én ebédem, de nektek adom! Egyétek meg! egyétek meg!“ S ezzel hirtelen megfordult és elment.

„Ez csodálatos!“ szólta Mari, fölemelve a husdarabot. „Ez az oktalan állat idehozza ezt a nagy darab hust . . . mintha tudta volna, hogy éhezünk. Szegény ember nem lehet valogatós . . . ha oktalan állat hozta is, én megsütöm ezt a hust és megesszük.“

Aztán letisztította a hust s a hulladékokat nekem adta, míg a többit megsütötte maguknak. Ehségem ekként kissé csillapulván, az ablakba ültem és bajuszomat törölgetve, azon gondolkoztam, hogy az a vén Szultán, ha goromba is, de mégis csak derék állat s ekkor eszembe jutott, hogy én milyen haszontalan lény vagyok, soha még senkinek sem tettem hasznót. Bántott ez a gondolat s nagyon szerettem volna valamit tenni, ami hasznára vált volna szegény jó Marinak; de akárhogy gondolkoztam, nem tudtam semmit kitalálni, mert hiszen eddig még egész életemben csak játékon és mulatságon törtem a fejemet.

Szomoruan telt el a nap, de végre mégis elmúlt, besötétült s Mari és anyja lefeküdtek. Mély csönd lett a házban s én a tűzhely mellett lestem, nem mozog-e valahol egérke, mert bizony vacsorára semmit sem kaptam s ugyancsak erős étvágyam támadt. Amint így füleltem, egyszerre neszt véltem hallani a régi szekrény mö-

gött, a
rek ap
Zajtalan
mellé
hallotta
mat ar
ami ne
mert ez
rozzant
s mind
fenyeg
helyéb
Bátran
kényelm
rény m
lett kis
hogy fe
kezdtem
szerre
esett s
Bemásh
de alig
ten meg
mit látt
mint eg
emberi
lott ott.

Sam
szigetcs
lakosai a
gyarázza
Maf
Hajdan r
már sok
következ
Egy
birtokába

gött, aztán karmolást, minőt az egek apró lábaikkal szoktak okozni. Zajtalanul leugrottam s a vén szekrény mellé lopózva, ismét füleltem, — nem hallottam semmit. Rászántam magamat arra, hogy a szekrény alá buvok, ami nem épen veszélytelen dolog volt. mert ez a szekrény roppant régi és rozszant vala, évtizedek óta állott ott s minden mozdításra összeroskadással fenyegetőzött. Nem is mozdították azt helyéből legalább husz esztendő óta. Bátran alája bujtam s ezt különben kényelmesen tehettem, mert a szekrény magas lábakon állott. A fal mellett kis üreget találtam, de oly kicsit, hogy fejem bele nem fért. Lábammal kezdtem tehát kaparni, karmolni s egyszerre egész téglá kimozdult és leesett s jókora üreg tátongott előttem. Bemásztam, hogy kissé körülnézzek, de alig léptem be, midőn már is ijedten meg kellett állanom, mert valamit láttam, ami egészen olyan volt, mint egy harisnyába öltözött nagy emberi láb, mely mozdulatlanul állott ott.

(Vége következik.)

MAFUIE ÉS TIITII.

— Samoai legenda. —

Samoa, kis sziget, mely a zandvicsi szigetcsoporthoz tartozik. E sziget vad lakosai a földrengést következőleg magyarázzák:

Mafuie nálok a földrengés istene. Hajdan rettenesen hatalmas volt, de most már sokat veszített hatalmából, a mi következőleg történt.

Egy Talago nevű ember oly büverő birtokában volt, melylyel a földet meg

taudta nyitni. Egy napon elment az általa jól ismert helyre és kiáltá: „Szikla, nyilj meg, Talago vagyok s le akarok menni dolgozni!”

E parancsszóra a föld megnyílt s Talago eltűnt a mélységben.

Azonban fia, Tiitii, megleste ezt s látta, mily módon jut apja a föld belsejébe, mint záródik be a föld ismét fölötte. Odalépett tehát ugyanazon helyre és kiáltá:

„Szikla, nyilj meg! Talago vagyok s le akarok menni dolgozni!”

De a föld nem nyílt meg.

Tiitii ismétlé a parancsszót s hevesen dobbantott lábával; erre a föld megnyílt s ő is leszállott a mélységbe.

Mivel még fiatal ember volt, nagyon szeleskedett és sokat lármázott ott lent; apja tehát intette:

„Légy csöndesen, mert meghall Mafuie!”

„Ki az a Mafuie? Miért féljek én tőle?” kérdé az ifju s mivel a távolban füstöt látott, kérdé atyjától, mi az ott?

„Mafuie fűti kemenczéjét,” felelt az öreg.

Tiitii rögtön elhatározta, hogy odamegy és megnézi. Hiába intette apja; oda ment, Mafuie pedig rögtön kérdezé:

„Ki vagy te? Mi vagy te? Nyilkészítő? Házépitő vagy kötélverő?”

„Kötélverő vagyok,” felelt Tiitii.

„Add karodat, mindjárt bebizonyítom.”

Ezzel megfogta Mafuie egyik karját és kiszakította. Mafuie pedig látván az ifju hatalmát, rimánkodott:

„Na sia ola! Na sia ola!” Vagyis: „Engedj élnem! Engedj élnem!”

Tiitii megsajnálta és nem bántotta többé. Ez időtől pedig a sziget lakói, valahányszor földrengés van, ezt kiáltozzák: „Hála istennek, hogy Mafuienek csak egy karja van, mert ha kettő volna, darabokra törné a földet.”

A HÓDITÓ. (Lásd a 394. 1.)

SZULTÁN A REGGELIÉRT MECY. (L. a 390. lapon.)

A HÓDÍTÓ.

(Képpel a 392. lapon.)

Kis hintóban kényelmesen.
A puha párnába,
A kis bábu ringatózott,
Mint valami dáma.

Ezt az uri tempót Peták
Görbe szemmel nézte —
„Ejnye adta!” így csahintott,
„Innen majd ki mégysz te!”

Az a párna nekem való,
Ea vagyok a Száva
A nagy, izmos házi ebnek
Kedves fiacskája!

Engem illet a kényelem,
Czoki baba gyorsan! . . .
És egyet lök a hintócskán
S a baba kipottyán.

Aztán Peták urfi ugrott
Bele a hintóba.
S oly büszke most, hogy nem állna
Csikóval sem szóba.

Ámde Peták dicsősége
Pünkösdi királyság:
A Juliska majd kiteszi
Ő kelme irháját.

A KELETBŐL.

Dávid városa.

„Dávid városá“-nak Bethlehemet nevezik, mert itt született és nőtt fel Dávid. Itt legeltette apja juhait, midőn az Úr szóla Sámuelhez: „Menj Bethlehembe Jesséhez, az ő fiai közül választottam egyiket királynak.” És Sámuel Bethlehembe ment, fölkenete Dávidot királynak. Ezért nevezik Bethlehemet Dávid városának.

Már Mózes első könyvében van szó Bethlehemről. Midőn Jákob visszatért, „Ráchel meghalt s eltemettetett az eufurati uton, a hol Bethlehem vagyon.”

Nem messze Ráchel sírjától van a kut, melyből Dávid inni kívánt, midőn a filiszteusok ellen harczolt. Így szólott

akkor: „Oh! bár csak valaki innom adna azon kut vizéből, mely Bethlehemben közel a kapuhoz található.” Talán fiatal korában ide szokta volt hajtani nyáját s emlékezett arra, mennyire hűsítő volt e kut vize a forró nyári időkben.

Bethlehem közelében legeltették nyájukat a pásztorok akkor is, mikor Jézus ott született s ezt angyalok tudtul adták a pásztoroknak. (Lásd a képet a 388. lapon.) Ugyanott gyilkoltatta a kegyetlen Heródes az ártatlan kisdedeket, azon reményben, hogy Jézus is köztök lesz; de Isten örködött s a Megváltó nem eshetett Heródesnek áldozatul.

A régi Palaestina városai nagyrészt elpusztultak s eltűntek a föld színéről; Bethlehem azonban még áll, szép fekvésénél fogva messziről kellemes látványt nyújt. De belől nagyon piszkos, ronda város, melyben nem igen kellemes az időzés; jelenleg körülbelül 1500 lakosa van, kik nagyrészt igen szegények.

E név: Bethlehem annyit jelent, mint „a kenyér háza.” Ez alkalmasint onnan származott, hogy a város környéke nagyon termékeny volt. És a kereszténység számára valóban a lelki táplálék szülőföldje lett, mert itt született Jézus Krisztus, 1873 esztendővel ezelőtt.

TRÉFÁS IGAZSÁG.

A disznó lába még főve is elszalad,
ha nem vigyáznak rá.

A H O L D V I L Á G.

(Képpel a 396. lapon.)

Fényes és hatalmas várkastély állott hajdan a tenger partján; büszke király lakott benne, ki vakító pompát és fényt üzött. A kastély erre roppant büszke volt s azt hitte, hogy nincs és nem is lesz párja soha s dicsősége örökké fog tartani. Egy este, midőn a hold épen teljes fényben ragyogott s megvilágította a kastély aranyos tetőzetét, a kastély gőgösen szólt:

„Ugyan, te tolakodó hold, mit keresz itt nálam? Talán ezüstös fényeddal akarod elárasztani az én aranyos kupoláimat? Nevetséges! Mintha az arany nem volna szebb az ezüstnél!”

A hold nem szólt semmit, csak hinté tovább is szelid fényét, míg tartott az éj.

Azután multak a napok, hetek, hónapok és esztendőök, elmult több száz esztendő is és a fényes várkastély romban hevert. Nem király lakott benne, hanem csak bagoly. Nem csoda tehát, hogy a szegény kastély szomoru volt.

megunta életét s szeretett volna a magasból leomlani a tengerbe, ha tudott volna.

Különösen éjjel alig tudott mit csinálni bujában és keserűségében. Csak mikor a szelid holdvilág előbukkant s megvilágította a tájt ezüstös fényével, akkor érzett a kastély némi könnyebbülést. És hogy örült most annak, hogy a hold meg-ezüstözte az ócska romokat! Az aranyos tetőzetnek már rég nyoma sem, még csak szegényes szalma födele sem

És mennyire szégyelte, mikor eszébe jutott, hogyan nyilatkozott hajdan a szelid jó hold ellen!

NAGYAPÓ KEDVENCZE.

(Képpel a ezimlapon.)

Én vagyok a nagyapónak
Kedvencz unokája.
A szeméből olvasom ezt,
Szívem kitalálja.

Szeretettel beszél hozzám,
S ültet az ölébe.
Csupa jósgától sugárzik
Az ő kedves képe.

Hogyha ellátogat hozzánk
Üresen sohssem jó.
Zsebe tele cukorkával
S az ő zsebe jó bő.

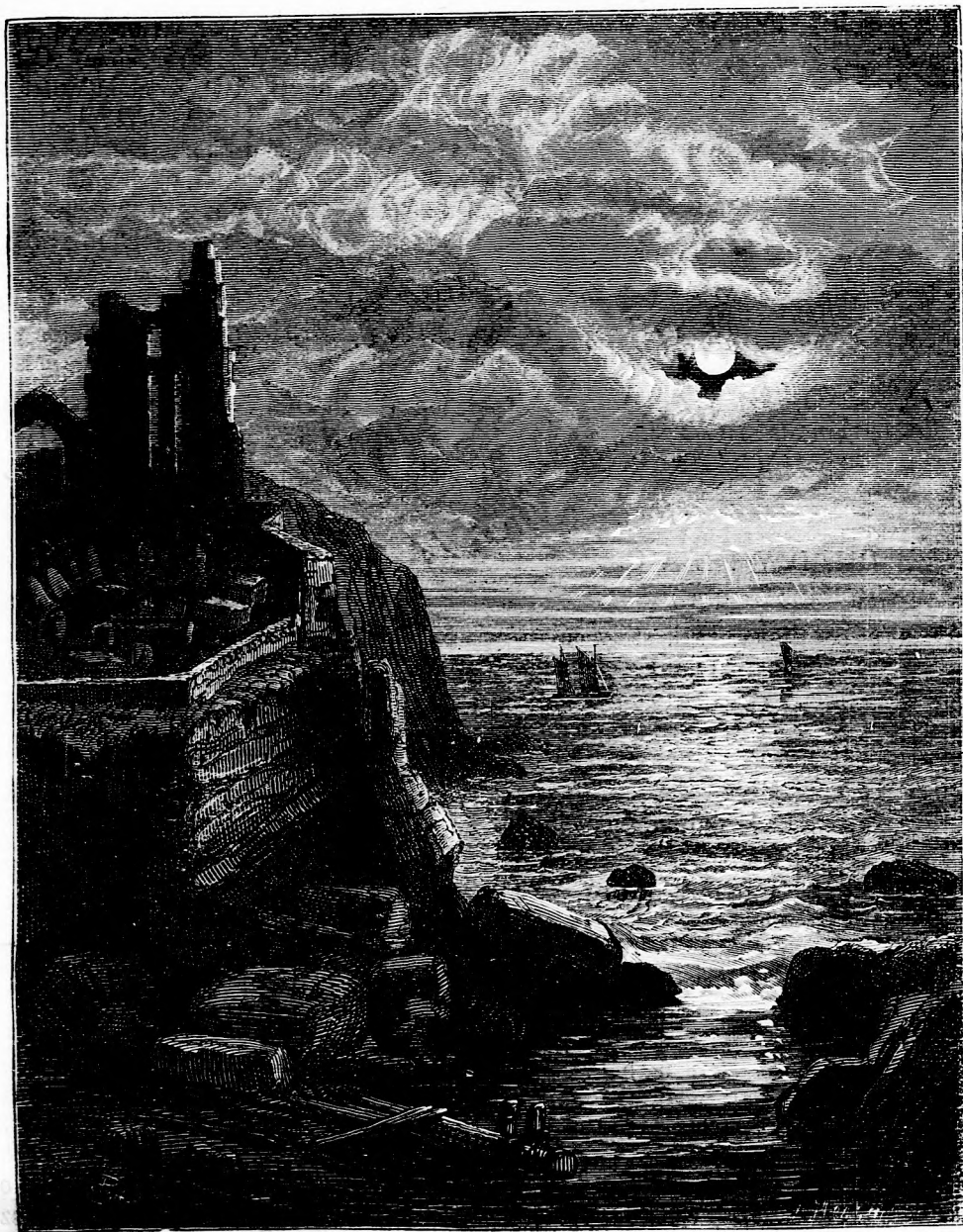
Fehér haju nagyapóka,
Ugy szeretlek téged!
Nincs is párod ezen a nagy
Kerek földön néked.

A HURKA, EGÉR ÉS KISASSZONYBAB.

— Régi mese. —

Egy egér, egy hurka és egy kisasszonybab hajdan együtt laktak és közös háztartást vittek. A hurka nagyon komoly, érzékeny volt, ellenben a kisasszonybab roppant könnyelmű és nevetős, minden fölött rettentően kaczagott; az egérke jó természetű volt, csakhogy kissé

(Folytatása a 398. lapon.)

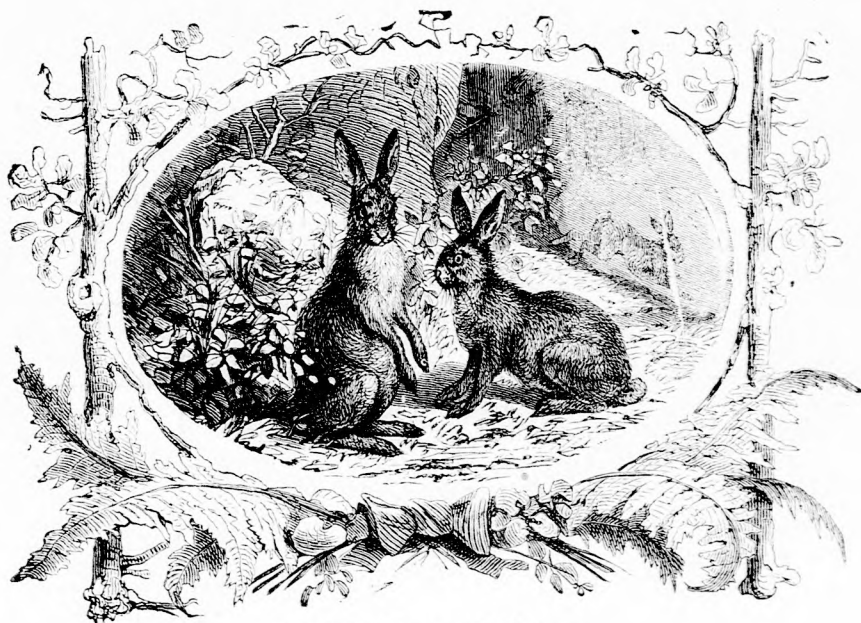

A HOLDVILÁG. (Lásd a 395. l.)

RAJZOK AZ ÁLLATORSZÁGBOL.

A laposban vizsla kutya
A süldő nyu'at firtatja.

Intelek hát tapsifüles —
Jó az ellen, légy szemfüles.

(Folytatás a 395. laphoz.)

szeles. Mindamellett igen szép egyetértésben éltek egymással s kivált vasárnap pompás közös lakomát csaptak, melyet fölváltva más-más főzött. Jól töltött káposztának természetesen nem volt szabad hiányzania, ezt mindhárman igen szerették.

Észrevették, hogy midőn a hurka főzi a káposztát, mindig jobb, mint ha az egér vagy a kisasszonybab főzte. Egyszer tehát az egér azt kérdé:

„Mondd csak, hurka koma, hogyan főzöd te a káposztát, hogy az mindig oly pompás, mikor te készited?“

„Szívesen megmondom,“ felelt a hurka. „Hát mikor a káposzta javában fő, akkor néhányszor belemártom magamat s ettől jó zsíros és izes lesz.“

„Jó, hogy tudom“ gondolá az egér s midőn legközelebb rá került a főzés sora, meg akarta próbálni a hurka főzés-módját. Mikor a káposzta legjavában főtt, beleugrott, de oh jaj! rögtön agyon volt forrázva, nem tudott mozdulni, megfult és megfőtt a káposztában.

A hurka és a kisasszonybab délben hazajöttek ebédre s nem látván az egeret, rosztat gyanítottak, de nem tudták, mi baja eshetett szegénynek. A káposzta azonban készen levén a tüzhelynél, elővették s kiöntötték a tálba, — és ime, megtalálták társukat, az egérkét, — megfőve.

A kisasszonybab azonnal kitalálta a dolgot s oly nagyot kaczagott rajta, hogy oldala kiszakadt s azóta minden kisasszonybab oldalán láthatni a repedést. A hurka pedig kiült a küszöbre és keservesen sirt. Látta ezt a házi eb és kérdezte, mi baja? A hurka elbeszélte s erre a kutyá is keseregni kezdett, utána a sövény, mely alatt feküdt, ezután a gesztenyefa, ettől a gémes kut s végre a szolgáló is, ki épen vizért ment. Utoljára megtudta a dolgot a ház gazdája is és szomorúságában verni kezdte a bérest, a

béres pedig szaladásnak indult és szaladt, szaladt világgá és még most is szalad, ha meg nem állt.

Ennyi bajt okozott a kis egér szélessége.

A KIS UTONÁLLÓ.

(Képpel a 389. l.)

Szörnyü fakard oldalán,
Papírsüveg a fején,
Igy ólálkodik a lesben
A kicsiny „szegény legény“.

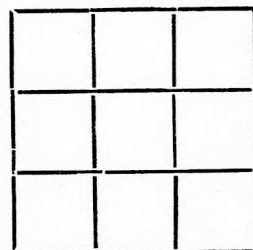
Szelid fiuk mennek arra,
Kezőkben vajjas kenyér —
Egyszerre csak feléjük nyul
A követelő tenyér.

„Ide vele a felével!
Mert különben, esküszöm! . . .
Kicsavarom a kezedből
S az egérszet megoszem!“

No megállj, te kis haramja,
Hogy rugjon meg a kandúr,
Meglakolsz te még ezért ma —
Majd fülön csip a pandúr.

FELADVÁNY.

Tegyetek össze huszonnég botocskát (legjobb, ha gyufát használtok) oly módon, hogy kilencz négyszöget képezzenek, tehát így:

Aztán vegyetek el nyolcz botocskát, de úgy, hogy a többit ne mozdítsátok meg helyéből és úgy, hogy két teljes négyszög maradjon.

A szülőket, tanítókat és nevelőket

figyelmeztetjük a közkedvességü, legelterjedtebb

czimü
gyermek - közlönyre.

E lap évnegyedenként 13 iven, illetőleg 13 számban jelen meg, minden szám a jelen alakban. Tartalmát képezik minden egyes számnak 8—10 remek kivitelű rajz, komoly és vidám elbeszélések, költemények kép-, szó- és betűtalányok, hangjegyek, játékok, rajzminták stb. Mind oly dolgok, melyek könnyen vésődnek a gyermeki elmébe s kedélyét nemesítik, tudvágyának adóznak, képességeit kifejtik s ítéletét élesítik. Hogy az ily lap legkönnyebben éri el célját, a gyermeknek oktató mulattató olvasmányt nyújtván: általánosan elismert tény s az összes hazai sajtó és számtalan elismerő levél hirdetik jeles voltát a „KIS LAPNAK“.

A SZÜLŐK

tehát, kik gyermekökért nagy áldozatokra is képesek, nem fogják elmulasztani, hogy e rendkívül olcsó, díszes „Kis Lapot“ kedves kicsinyeiknek megszerezzék.

A „KIS LAP“ előfizetési ára

■ évnegyedre **egy** forint 20 kr. ■

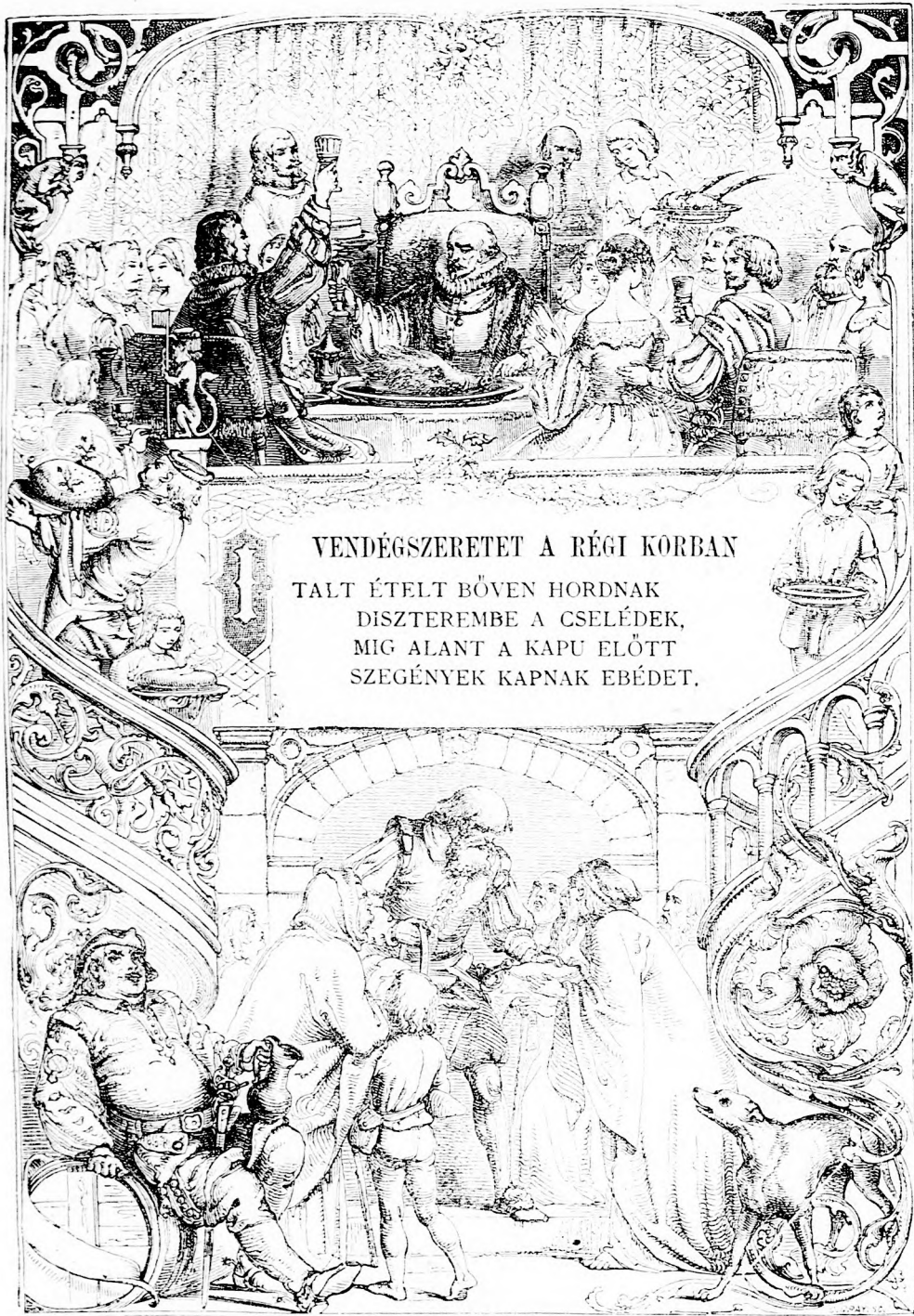
(postai utalvánnyal vagy könyvtárosi uton), a mivel a szülék maguknak is megszerezték azon édes örömet, hogy szemükkal láthatják a gyermeknek fokenkénti haladását a „Kis Lap“ minden újabb számával. A „KIS LAP“ leginkább 5—12 éves gyermekeknek szól s míg a piczikék elméje a számos, gyönyörű, a gyermekélet bájos mozzanataiból vett rajzok által gyarapodik, a nagyobbacsók a rajzokhoz mellékelt, kiváló gonddal, izléssel és tapintattal szerkesztett szöveg révén öregbitik ismereteiket, gazdagítják lelküket. S így bizonyosak vagyunk róla, hogy a ki egyszer megismerte a „Kis Lapot“, attól soha meg nem fog válni többé.

A „KIS LAP“ megjelen hetenkint egy iven, 16 oldalon s a legpontosabban küldetik szét.

Előfizethetni minden m. k. postahivatalnál postai utalvánnyal és minden hazai könyvkereskedésben.

Szerkesztő: Forgó lácsi.

Tulajdonos és kiadó: Deutsch testvérek irodalmi és művészeti intézete, Pest, bálvány-utca 9. sz.

VENDÉGSZERETET A RÉGI KORBAN
 TALT ÉTELT BÖVEN HORDNAK
 DISZTEREMBE A CSELÉDEK,
 MIG ALANT A KAPU ELŐTT
 SZEGÉNYEK KAPNAK EBÉDET.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**.
 Ára negyedévre 1 frt 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —